

EXPEDICE Z POHLEDNICE

ALBATROS

EXPEDICE Z POHLEDNICE

Albatros

© Albatros, 2016

© Vratislav Maňák, 2016

Illustrations © Šárka Ziková, 2016

ISBN 978-80-00-04243-5

Jak to všechno začalo

(rozhovor pro rodiče)

„Táto, budeš zítra doma?“

„Nebudu, Martási. Musím do práce.“

„Už zas?“

„Už zas.“

„A co pozítří? Půjdeme se podívat na letadla? Nebo do kina! Táto, já bych chtěl do kina...“

„Pozítří budu zase pryč.“

„A v neděli?“

„V neděli... v neděli to taky nejde.“

„Jé... Vážně?“

„No... vážně.“

„Ach jo. To je teda škoda.“

„Ty kluku jeden...! To je...“

„Co? *Co je?*“

„Škoda to je.“

„Aha. A jakej kluku?“

„Jakej? No přece... no přece *můj*! Ty můj jeden kluku. Ale víš ty co? Mám plán.

Já ti z každého města, kde budu, pošlu pohled.

Souhlas? To je skoro, jako bys tam byl se mnou.“

„Tak jo. Tak teda souhlas.“

A podali si ruce. Jednu velkou a druhou malou, jednu ruku dospěláka a jednu ruku třetáka. Tím to vlastně všechno začalo.

Jak poprvé otevřel dvířka

(Pohlednice z Mladé Boleslavi)

Byl jednou jeden kluk, jmenoval se Martin (celým jménem Martin Martinec) a s rodiči bydlel v malém bytě v Martinovské ulici uprostřed pražského sídliště. Martinova maminka Mína pracovala jako poštovní úřednice a tatínek Matouš jezdil se zahraničními návštěvami po celém Česku a dělal jim tlumočníka. On totiž táta plynne hovořil asi dvanácti cizími jazyky a domluvil se dalšími devíti včetně čínštiny, kterou na světě používá víc než miliarda lidí, takže není divu, že se pro něj práce našla vždycky a že byl ustavičně na cestách nebo – jak s oblibou říkala mamča Mína – někde v luftě.

Aby se malému Martinovi nestýskalo, slíbil mu, že mu pošle barevnou pohlednici z každého města, které navštíví. Na rozdíl od zpráv z mobilního telefonu si totiž člověk může pohledy schovat na památku, může je připíchnout na korkovou nástěнку nebo přicvaknout magnetem na dvířka ledničky (tak to Martin dělal s velikonočními přáními od dědy Mojmíra). Pohledy se taky dají použít jako knižní záložka, můžete je sbírat, vyměňovat a zařazovat do alb, zkrátka... s pohledy se dá dělat leccos – na rozdíl od esemesek, které z mobilu nedostanete, i kdybyste se na hlavu stavěli, a pokud byste si na ně chtěli zřídit album, lidé by si klepali na čelo.

Když jednoho odpoledne přišla mamča Mína z práce, volala hned ve dveřích: „Martáši! Máš tady pohled z Mladé Boleslavi!“ a podala Martinovi papírovou kartičku.

Na obrázku se blýskal vyleštěný červený automobil, protože v Boleslavi stojí velká fabrika, kde se auta vyrábějí, a Martin by pohled už už připnul na lednici k ostatním, jenže tentokrát mu na něm něco nehrálo.

Obracel ho a prohýbal, zkoumal adresu, oslovení, sklon tátova písma i gramáž papíru. Zrovna nastavoval pohled proti světlu, jak to okoukal od detektivů, kteří v televizních seriálech kontrolovali falešné bankovky, když v něm vzbudil podezření otisk razítka, co se na poštách tiskne přes známky. Nebylo totiž kulaté.

„To jsou ty nový hranatý štempley,“ povzdechla si mamča Mína, sotva postřehla Martinův nedůvěřivý obličej. „Oni už fakt nevědí, co by si vymysleli. Teď aby začali vyrábět kulaté známky!“

Za okny se setmělo, v televizi končily večerní zprávy, Martin si v posteli znovu prohlížel podivné poštovní razítko a teprve v tu chvíli si všiml, že nápadně připomíná malá zdobená dvířka. A když si na ně vzal lupu, spatřil i drobounký, napůl rozmazaný nápis:

OT VŘE MĚ N JM NŠÍ ST

„Otevře mě... nejmenší? Kdo nejmenší?“ divil se, protože záhadnému vzkazu příliš nerozuměl. „A jak má dvířka otevřít, když jim chybí klika?“

Pak si ovšem všiml i kliky, nebyla větší než špička tužky, a protože ji neměl jak chytit, přiložil na ni malíček. Dvířka ani nevrzla a otevřela se dokořán.

Martin nevěřícně zavrtěl hlavou a zvedl pohlednici k očím, aby se mohl podívat, jaké tajemství se za dvířky skrývá, jenže – v tu chvíli z otevřeného pohledu vrazil do pokoje silný horký vítr, náraz zaplnil celou místnost a hnal se kol dokola, vytrhl chlapce z postele, protáhl ho dvířky a Martin najednou už vůbec neležel v peřinách, místo toho stál uprostřed obrovského parkoviště, kam až oko dohlédlo, blyštěla se auta jedno jako druhé, všechna úplně nová, a z dálky se k němu blížil táta Matouš i s ředitelem závodu a dvaceti čínskými obchodníky a halekal: „Martasi, člověče, kde ty se tady bereš?“

Nebylo pochyb. Ocítl se v Mladé Boleslavi.

„Kde se tu беру? To kdybych věděl,“ odpověděl tátovi a podr-
bal se ve vlasech. „Asi mě sem přivezl pohled, co jsi poslal.“

„Pohled?“ vytrěstil táta oči. Sám už cestoval vzducholodí, noč-
ním vlakem, patrovým autobusem i letadlovou lodí, jel na moto-
káře, na drezíně, v ponorce i na sloním hřbetě, ale o pohledové
dopravě, o té jaktěživ neslyšel. Než ale stačil cokoliv říct, předběhl
ho ředitel fabriky.

„To je nesmysl,“ zasyčel. „Pohled přece nemá motor. Ledaže
bys na něm přiletěl jako na létajícím koberci.“ Takový ředitel auto-
mobilky totiž ostatním dopravním prostředkům nevěří a používá
výhradně limuzínu, když už jednou řídí továrnu na automobily,
nebude přece jezdit tramvají, to by svému podniku dělal špatnou
vizitku.

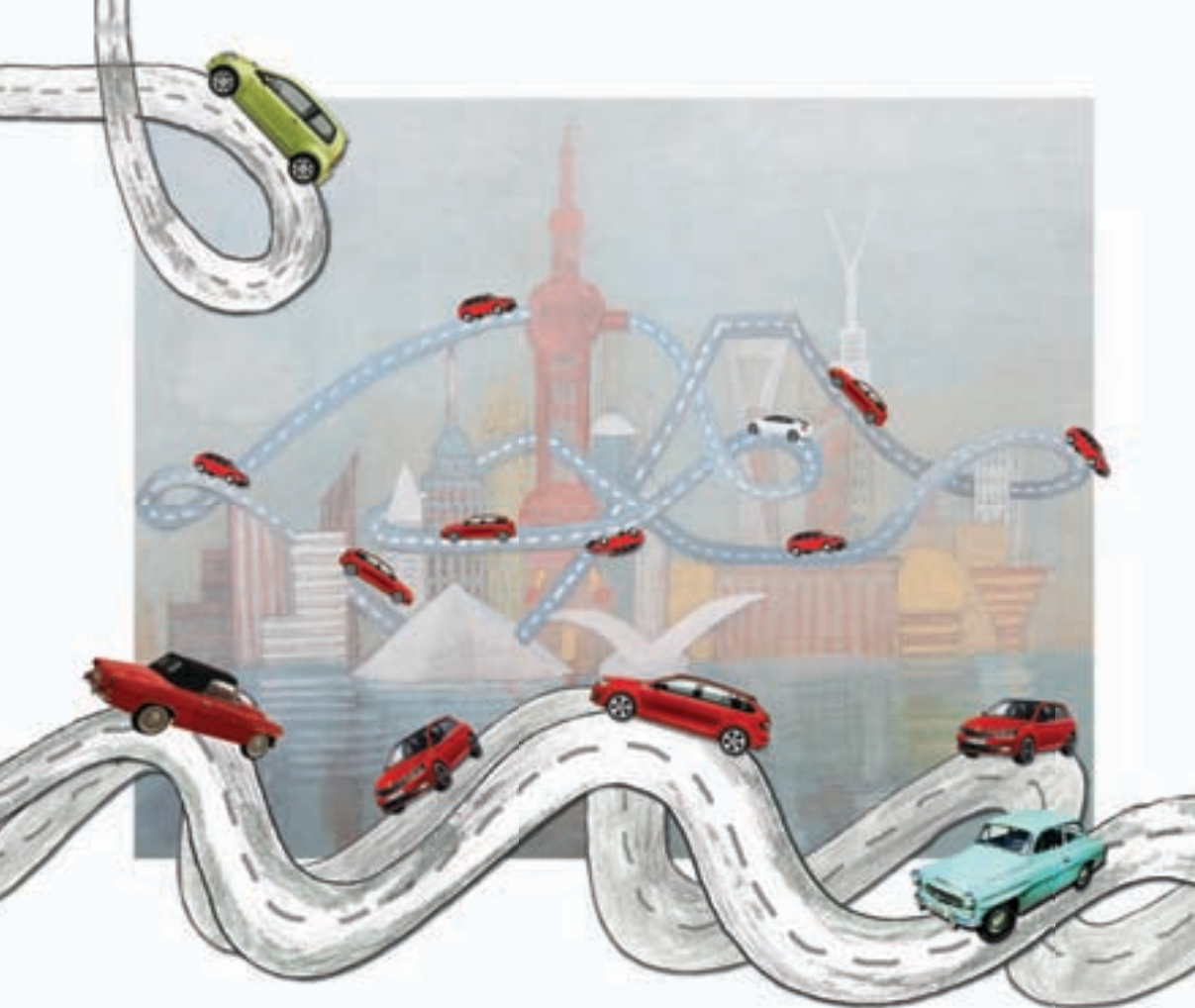
„Žádný koberec,“ zavrtěl Martin hlavou. „Prostě jsem otevřel
dvířka, vlastně to bylo poštovní razítko, a najednou jsem tady stál.“

Ředitel znovu vznášel výhrady, otevřením dveří přece auto
nastartovat nejde, jak by to potom mohlo fungovat u pohlednice,
jenže to už se kolem Martina srotili zvědaví Číňané z tátovy dele-
gace a jeden z nich ho tahal za rukáv

a drmolil: „Vás přivezl pohled?
To mě opravdu velice zajímá, po-
hlednice jsou samozřejmě lev-
nější než automobily, které nám
zde nabízejí, co kdybych od vás
tento dopravní prostředek kou-
pil? Další si samozřejmě objed-
nám domů do Šanghaje. Jakou
mi uděláte cenu? Určitě se spolu
dohodneme!“

Sotva to zaslechl ředitel, zbledl a čelo
se mu orosilo, delegace z Číny u něj ještě před
chvilí chtěla zaplatit za tisíc nových vozů a vý-
nosný obchod byl najednou v ohrožení. „To by tak hrálo,“ zahartu-
sil a obořil se na tátu Matouše: „Pane Martinec, co mi to děláte, vy

sem přivedete dítě a ze zakázky nebude nic! Copak mám najednou prodávat pohledy? Automobilka přece není papírnictví!“

„To se ví, to se ví,“ přikyvoval táta, „nebojte se, všechno dáme do pořádku, pan Wang to jistě nemyslel vážně, jenom žertoval, vidíte?“ obrátil se na čínského obchodníka, ale ten se tvářil neoblomně a odpověděl: „Žert? Prosím? Jak jste si už mohl všimnout, já o obchodě nikdy nežertuji, a to ze zásady.“

„Ha!“ vyjekl ředitel. „A je to v háji. A všechno spískal váš kluk! Takže... takže...“ blekotal a třesl oči, „takže taky všechno napraví!“

